

-sanaan. Muuten viitataan vanhaan analyyysiini (1937, 1939 ja 1945), joka kyllä jäi viimeistelyä vaille.⁷

Sampo-sanan johto jää riippumaan siitä, mikä Sammon selitys valitaan, eikä lopullista kantaa E. U:n teoriaankaan pidä nyt esittää. Mutta sen tarkistaminen ja täsmäntäminen sekä laajentaminen vielä tällä kertaa syrjäänkin jätettyihin sanoihin olisi hyvin tarpeen.⁸ Varmaankin juuri rohkeat ajatukset veivät eteenpäin alkuaikojen kielitiedettä, ja niistä on toki vieläkin hyötyä.

Osmo Mäkeläinen

Huomioinnin näköaloja

»— — siitä voi tarkka *huomioitsija* pian vakuuttautua»; » — — järkevän ja *huomioivan* kirjallisuuden viljelemisen kautta», kirjoitti Vihtori Peltonen-Linnan Koski vuosina 1899 ja 1900. Näistä Hannes Tepon (Vir. 1947 s. 101) paljastamista ensiesiintymistä alkaa *huomioimisen* vaiheikas historia 1900-luvun yleissuomessa. Tuttua on, että Peltonen ja lukuisat muut vuosisadan alkukymmenien kielenviljelijät käyttivät tätä verbiä nimenomaan 'huomioiden tekemisen' merkityksessä, ja yhtä tuttua, että sana osin jo kaksikymmenluvulla mutta varsinkin kolmikymmenluvulla ryöstäytyi merkittämään myös 'huomioon ottamista', jopa 'huomaamista'. E. A. Saarimaa (ensi kerran Vir. 1935 s. 517), Martti Rapola, Lauri Hakulinen ja heidän jälkeensä

monet muut kielenhuoltajat ovat tätä pitäneet valitettavana ilmaisujärjestelmän sekaannuksena, ja kielenkäytön ohjekirjoissa on jatkuvasti huomauteltu siitä, että sana olisi koetettava säilyttää sille alun perin ajatellussa merkityksessä. Saman kannan, tosin hiukan vaimean suosituksen muodossa, esitti myös v. 1951 ilmestynyt Nykysuomen sanakirjan I osa.

Vastalauseitakin on kuulunut. Uuden Suomen Matti Jyrsteli 23. toukokuuta 1956 siitä, että »koululapsia yhä rangaistaan 'kielivirheestä', johon yleistä kielenkäyttöä myötäillen syöllistyvät niin ministerit kuin kouluneuvokset. Kielivirheestä, joka parin vuoden kuluttua ei enää ole kielivirhe». Parin vuoden sijasta kesti kuitenkin lähes parikymmentä vuotta, ennen kuin asiaan *Matin* hengessä palattiin *Virittäjässä*. Jorma Toivainen (Vir. 1972 s. 110) ja Mauri Levomäki (Vir. 1974 s. 281—284) osoittivat nyt seitsenkymmenluvulla laskelmin sen, mihin Matti viittasi viisikymmenluvulla ja mikä useimpien asiaa seuranneiden tiedossa lienee kauan ollut ilman laskelmia: uusimuotuisen *huomioimisen* määrällisen ylivoiman nykypäivien kielenkäytössä. Ja molemmat ehdottivat, että 'ottaa huomioon' sillä perusteella hyväksyttäisiin *huomioida*-verbin merkitykseksi yleiskieleen, Levomäki lisäksi, että hyväksyttäisiin merkitys 'huomata'.

Se että jokin kieles on käynyt yleiseksi, on epäilemättä niitä arvostelu-perusteita, jotka kielenhuollon on aina otettava huomioon, kun se antaa suosituksia puoleen tai toiseen. Yleistä käy-

⁷ Tässä muutamia E. U:n artikkeliin liittyviä kommentteja: Vir. *tuurakala* jne. ei kelvanne todistukseksi yritettäessä pönkittää metaforaa 'sampi = seiväs', vaan sanan edellinen osa lienee germ. laina, vrt. mys. *sturio*. *Sammus* (tauti) ei nykyisen käsitykseni mukaan ole saapunut lännestä ('kurkkutauti' kyllä lienee myöhäinen itäinen laina), vaan ruots. *torsk* jnc. (engl. *thrush*) ehkä on käännöslaina suomesta, *sampihan* merkitsee myös turskaa tai monnia. Jos nämä taudinnimet ovat kotoisia (uralilaisperäisiä?), liett. *šamas* voisi olla sm. lainasana. Trautmannin ajatus (< saks. *Schwamm*) on Fraenkelin sivutuesta huolimatta epäonnistunut, sillä *w:n* katoaminen tuntuu mahdottomalta (V. Kiparsky suullisesti). Liett. sanalla on kaksi merkitystä: 1. 'sammastauti', 2. 'monni'.

⁸ Lähtökohta voisi kernaasti olla toinenkin, esimerkiksi *Sampo*-sanana etymologian selvittäminen, ja tehtävän suorittaisi tietenkin parhaiten työryhmä.

täntööhän ei aina ole helppo muuttaa, vaikka muutos toteutuneena merkitsisi kiistatonta parannustakin kielen järjestelmään. Ja vielä vaikeampaa (vaikkei periaatteessa mahdotonta) on kehitystä usein pyörtää takaisin suunnasta, jonka se kerran on saanut. Varmaa on, että erityisesti kolmikymmenluvulla uusimuotinen »huomioiminen» on kovaa kyytiä yleistynyt. Yhä seitsenkymmenluvulla se on niin yleistä, että Levomäen keräämistä 81 *huomioida*-esiintymästä 67 eli 83 % edustaa hänen mukaansa merkitystä 'ottaa huomioon', 9 eli 11 % merkitystä 'huomata' ja vain 5 eli 6 % merkitystä 'tehdä huomioita'. Saalis oli kertynyt niin, että hän oli järjestelmällisiä poimintoja tekemättä merkinnyt muistiin noin vuoden aikana *huomioida*-verbin aina milloin se oli hänen silmäänsä tai korvaansa sattunut kirjallisuudesta, lehdistä, esitteistä, radiosta tai televisiosta. Jos tuloksesta voi yleistää, niin uusmerkityksinen *huomioiminen* tulee aktiivista kielentarkkailijaa vastaan nykyään suunnilleen kerran viidessä päivässä. »Tämän-suuntainen kehitys [nim. merkityksen 'ottaa huomioon' yleistyminen] näyttää olleen kiivainta aivan viime vuosina», päättelee Levomäki aineistonsa pohjalta.

Kehityksen suunta ei tällä kertaa ole kuitenkaan aivan yksiselitteinen. Käytettävissäni sattuu olemaan kiintoisa vertailuaineisto vuosilta 1948—49. Kah-ta viikkoa vaille vuoden ajan on eräs asianharrastaja silloin, hänkin syste-maattisiin etsintöihin ryhtymättä, merkinnyt jokaisen lehdistöstä häntä vastaan tulleen *huomioida*-tapauksen, jolla ei ollut merkitystä 'tehdä huomioita' vaan 'ottaa huomioon', 'huomata' tai jotain vielä epämääräisempää. Tähän haaviin oli uusimuotista »huomioimista» kertynyt hiukan vajaassa vuodessa 215 esiintymää eli melkoista enemmän kuin yksi joka toinen päivä. Eikä poimija silti ollut voinut kuulla sitä esim. sellaisesta nyky-aikaisuudesta kuin televisiosta; enimpien esimerkkien lähteenä oli ollut yksi ainoa

sodanjälkeisen paperipulan laihduttama Helsingin päivälehti. Merkitystä 'tehdä huomioita' ei tähän tilastoon ollut valitettavasti poimittu; poimija muistaa varmasti vain sen, että se tuolloinkin oli ollut alakynnessä uudemmista merkityksistä. Rohkenisiko tulokista päätellä, että uusimuotinen »huomioiminen» on lehdistössä 1940-luvulta lähtien ennen-min harventunut kuin lisääntynyt? Tilastot voivat valehdella, mutta minulla kyllä on kielenkäyttöä pitkän aikaa tarkat-tuani sellainen tunne, että näin on to-siaan käynyt. Nelikymmenluvulla oli uusimuotinen »huomioiminen» ns. par-haidenkin kynänkäyttäjien teksteissä kiel-enhuoltajan näkökulmasta aivan toivot-toman yleistä. Sen jälkeen se näyttää pikemmin taantuneen kuin enää lisään-tyneen. Saarimaan Kielenoppaan ja Nyky-suomen sanakirjan neuvot tuntuvat siis ainakin osin tavoittaneen kielenkäyttäjät, ja kysymys on nyt siitä, kannattaako niiden linjasta jatkuvasti pitää kiinni.

Yritän ensin katsastaa, olisiko noille ohjeille ajateltavissa toteutuskelpoisia vaihtoehtoja. Yksi vaihtoehto olisi koet-taa tehdä yleisimmästä käytännöstä yksinomainen, ts. hylätä kokonaan alku-peräinen merkitys 'tehdä huomioita' ja hyväksyä sen sijalle vain merkitys 'ottaa huomioon' (ja 'huomata'?). Saarimaa (mm. *Kielenopas* I, p. s. 71) tosin perusteli *huomioida*-verbin alkuperäisen merkityk-sen säilyttämistä mm. sillä, että tällaisen *oi*-johtimisen verbin merkitys on normaalisti kontinuaatiivinen. Tämä ei kuiten-kaan pidä ihan tarkoin paikkaansa; transitiiivisten *-oida*-verbiin joukossa on kyllä »epäkontinuaatiivisiakin» tai parem-min sanoen resultatiivisia, ts. sellaisia, joiden objekti jaotonta kokonaisuutta tai määräistä paljoutta tarkoittaessaan tulee myöntölauseessa normaalisti akkusatiiviin. Voidaan esim. *arkistoida* kirje, *sep-pelöidä* sankari samaan tapaan kuin »huo-mioida» se ja se asianhaara. Ehkä tyy-pillisempiä ovat kuitenkin irresultatiiviset tai resultatiivis-irresultatiiviset *-oida*-verbit: voidaan *vartioida* lähteystä (ei

lähetystä), *peukalo*ida kirjoitusta (ei kirjoitus) ja *tapeto*ida joko huone tai huonetta. Tämä on tärkeää huomata, kun arvioidaan *huomioimisen* asettumista suomen verbijohdosten kenttään. Ei ole sitovaa syytä, joka estäisi sitä saamasta resultatiivisen merkityksen, mutta toisaalta on syitä, jotka pyrkivät sen kieltäjänsä vetämään vähintään yhtä hyvin niiden irresultatiivisten johdosten joukkoon. Mitkä seikat tällaista hahmotusta tukevat, riippuu usein muiden johdosten mallista. Tällä kertaa on ainakin kaksi mallijohdosta, jotka pyrkivät pitämään irresultatiivista merkitystä vireillä *huomioida*-verbissäkin. Toinen on edelleen johdos *huomioitsija* (*huomioija*): se tarkoittaa vakiintuneesti juuri 'huomioiden tekijää'. Toinen on lähimerkityksinen *havainnoida*: jos havaintojen tekemistä voidaan kutsua havainnoimiseksi, niin on melko ylivoimaista estää sitä, että huomioiden tekemistä vastaavasti pyritään sanomaan *huomioimiseksi*.

Ei tunnu näissä oloissa luultavalta, että *huomioida*-verbin merkitys 'tehdä huomioita' voisi kokonaan sammua kielestä edes dekreettien voimalla. Jos olen oikein ymmärtänyt Toivaista ja Levomäkeä, he eivät ole tämmöistä ohjetta ajatelleetkaan. Mutta nyt joudutaan kysymään, mitä seurauksia olisi siitä, että annettaisiin *huomioida*-verbin vapaasti merkitä paitsi irresultatiivista 'huomioiden tekemistä' myös resultatiivista 'huomioon ottamista'.

Ensi näkemältä voisi luulla, ettei siitä ole mitään haittaa. Objektin muotohan jo ilmaisisi, kummasta merkityksestä on kysymys: *Lääkäri huomioi* (irresult.) *potilaan tilaa* — *Lääkäri huomioi* (result.) *potilaan tilan*. Tässä on kumminkin muistettava, että resultatiiviverbinkin objekti tulee partitiiviin, milloin se ilmaisee epä määräistä paljoutta (eikä siis määräistä paljoutta tai jaotonta kokonaisuutta). Lause *Lääkäri huomioi vain muutamia oireita* jäisi tästä syystä jatkuvasti kaksiselitteiseksi. Ja kaksiselitteisyyden aiheutta jää muutakin. Kieltävässä tai epäilevässä

lauseessa on partitiiviobjekti ainoa mahdollinen. Saarimaa (Kielenopas I. p. s. 71) onkin aiheellisesti kysynyt, kumpi merkitys olisi nyt puheena esim. lauseessa *Lääkäri ei huomioinut potilaan tilaa*. Sama koskee sellaista lausetta kuin *Potilaan tilan huomiointi oli vaikeaa*: sen objektiivisessa genetiivissä kumoutuu jälleen akkusatiivija partitiiviobjektin vastakohta.

Tätä kaksiselitteisyyden vaaraa ei ole aihetta väheksyä. Tietysti kaksiselitteisyys voidaan jollain muulla ilmaisutavalla yleensä kiertää, mutta periaatteessa ei ole eduksi se, että asiakielen keskeisiä sanavaroja ei voida vapaasti käyttää joissakin rakenteissa ilman väärinkäsityksen vaaraa. Kuinka yleinen tämä vaara on, sen osoittaa Levomäen laskelma, jonka mukaan Nykysuomen sanakirjan alkuperäisen aineskokoelman 230 *huomioida*-lipussa on 22 sellaista, joista sanan merkitystä ei voida määrittää. Ja kuitenkin on luultavaa, että NS:n otokseen niitä olisi sattunut jopa enemmän, elleivät tarkimmat kirjoittajat olisi jo ajatusta paperille pannessaan huomanneet väärinkäsityksen mahdollisuutta ja paenneet käyttämään kokonaan toista sanaa. Mikään tiedossani oleva tilasto ei osoita, millä kielenkäytön loholla vanhamerkityksisin *huomioida* on suhteellisesti yleisin ja uusimerkityksinen harvinaisin. En kuitenkaan erehtyne, jos oletan, että tuollainen lohko todella on olemassa ja että siihen kuuluvat ennen kaikkea tieteelliset tekstit ja asian ja muodon tarkkuuteen tähtäävät tietotekstit. Nämä ovat aloja, joiden ilmaisun selvyyttä kielenhuollonkin olisi aivan erityisesti pyrittävä edistämään. Vähemmän merkitykselliseltä voi jo tuntua se, kuinka vedenpitävän yksiselitteistä on esim. poliittisen pakinan, urheilureportaasin tai yleisönosaston avusteen kieli. Sitä parempi tietysti on, jos tarkkojen tietotekstien malli voi edistää tämmöistenkin kielenkäytön alojen yksiyymmärteisyttä. Mikäli *huomioiminen* 'huomioon ottamisen' merkityksessä saadaa myös tällaisilta lohkoilta jatkuvasti vähenemään, niin tuskin sitä ainakaan kielen-

huollon tappiotilille voidaan kirjata.

Siinä, että *huomioida* hyväksytään resultatiiviseen merkitykseen 'ottaa huomioon', piilee toinenkin kaksiselitteisyyden vaara. Käytännössä melko tavallisia ovat semmoiset lauseet, joissa *huomioida*-verbin voitaisiin tulkita merkitsevän yhtä hyvin 'huomaamista' kuin 'huomioon ottamista'. Muutama esimerkki käytettävissäni olleesta vuosien 1948—49 aineistosta: »— kiinnittäisin huomiota seuraavaan epäkohtaan, joka mielestäni tähän saakka on jäänyt huomioimatta» (US 25. 9. 1948); »Mutta meillä on useita huomioitavia nousevia nimiä tällä alalla [lasitaitteessa]» (SK 11. 12. 1948); »Tällöin on, mitä suhteisiin Neuvostoliittoon tulee, huomioitava valtiovallan toimenteestä äskettäin perustettu nk. Neuvostoliitto-instituutti, jonka tarkoituksena on vaalia keskinäisten kulttuurisuhteiden kehittämistä» (US 8. 5. 1949, sit. HS:sta). Tällöisen epämääräisyyden ei voi sanoa olevan ilmaisujärjestelmälle kunniaksi, mutta se näyttää melkein väistämättä seuraavan kintereillä, jos yksi resultatiivinen merkitys 'ottaa huomioon' hyväksytään. Ja jo kolmikymmenluvulta lähtien voidaankin havaita *huomioida*-verbiä käytetyn myös sellaisissa lauseissa, joissa se kiistattomasti merkitsee samaa kuin perinnäisen kielenkäytön sana *huomata*. Pari esimerkkiä 1940-luvun aineistosta (lisiä mainitsee mm. Saarimaa, Kielenopas 1. p. s. 71): »Kokouksen — — avasi — — johtokunnan puheenjohtaja — — ilmituoden johtokunnan ilon siitä, että liiton kolmas yleinen kokous on jälleen innostuneesti huomioitu ja siihen osallistuttu» (Jämsän Lehti 11. 8. 1948); »Sitä tunnettua autonkuljettajaa — — joka huomioi laatikon, pyydetään hyvää palkkiota vastaan ilm. puhelimitse — — » (Suomen Sos.dem. 25. 9. 1948). Äskettäin on siis kyllä ehdotettu, että tällöinenkin käyttö yleisyytensä vuoksi katsottaisiin hyväksyttäväksi. Pelkkä yleisyys ei kuitenkaan tunnu riittävän kielenhuollon ohjenuoraksi; jos se riittäisi, silloin ei kielenhuollon tehtäväksi jäisi

muuta kuin koneellisesti kirjata kaikki se, mitä todellisessa kielenkäytössä esiintyy. Jos ilmaisujärjestelmän selkeää työnjakoa koetetaan vähänkään edistää, ei neuvoksi juuri jää muuta kuin ohjata jatkuvasti välttämään *huomioida*-verbin käyttöä merkityksessä 'huomata'.

Olisiko sitten mahdollista pelastaa *huomioida* pelkästään siihen merkitykseen 'tehdä huomioita', johon sitä on alkuaan ajateltu? Monet esimerkiksi kielenhuollon uusimmastakin historiasta osoittavat, että mahdollista se on. On ollut aika, jolloin esim. *painostaa*-verbiä aivan yleisesti käytettiin merkityksessä 'tähdentää', vieläpä äänneopin terminä merkityksessä 'painottaa'. Ohjauksen ansiosta tällainen on vähitellen käynyt yhä harvinaisemmaksi, ja jatkuva ohjaus pystyy nuori ilmaisujärjestelmää hämmentävät käyttötavat ehkä kokonaan syrjäyttämään. Oli aika (vuonna 1971 ja vuoden 1972 alussa), jolloin 'huumaustilaa' merkitsevä *huuma* oli sanomalehdissä yleistynyt merkitykseen 'huumausaine'. Kielenhuoltajien nopea asiaan puuttuminen pelasti silloin *huuman* vanhaan käyttöönsä; tosin 'huumausaineen' merkitykseen jouduttiin samalla uhraamaan toinen, harvinaisempi 'huumaustilaa' merkinnyt sana *huume* (ks. Vir. 1972 s. 109). 'Näytelmän esityskertaa' ihmiset sanovat paitsi *näytännöksi* itsepintaisesti myös *näytökseksi*. Tämä on kielenhuollon toimin onnistuttu kuitenkin näihin asti pysyttämään jonkinlaisena alakasvoksena, huolimattoman kielenkäytön ilmentymänä, jolla ei ole asiaa täsmälliseen puheenparteen, ja mahdollisuuksien rajoissa on, että tuo alakasvos lopulta saadaan näivettymään kuoliaaksi. Uusimerkityksinen *huomiointi* on yleisyydestään huolimatta saatu torjuttuksi suurin piirtein samantapaisen alakasvoksen asemaan; merkit viittaavat siihen, että se on kolmen viime vuosikymmenen aikana pikemmin taantunut kuin tehnyt uusia valtauksia. Tämä on sitä merkittävämpää, kun tietoinen ohjaus asiassa on loppujen lopuksi ollut verraten vähä-äänistä, joskus melkein

häpeilevän säyseää. Sellainenkin ääni on siis kantanut kohtalaisen pitkälle. Tälle pohjalle on turvallista rakentaa edelleen. Viesti mence kyllä perille, jos asiaa vakaasti perustellen ja yksimielisesti selvitetään kielenkäyttäjille eikä lumota heitä siihen luuloon, että kaikki mikä on käytössä on siitä syystä myös käypää.

Terho Ikonen

»Seuranta» ja »ohjanta»

Näitä kahta sanaa olen huomannut monien hyväkorvaisten kielenkäyttäjien oudostelevan, mutta yleistymään päin ne selvästi ovat. *Seuranta* on ollut sotilaskielen terminä jo pitkään; Nykysuomen sanakirja tuntee yhdyssanat *seurantalaitte* ja *seurantavalonheitin*. Uutta on kuitenkin se, että sotilaskielen ulkopuolella esim. tieteilisessä kielenkäytössä puhutaan jonkin tapahtumasarjan *seurannasta* ja siihen perustuvasta *seurantatutkimuksesta*. Uutta on myös se, että vaikkapa tuotantolukujen jatkuva tarkkailua talousalalla sanotaan niiden *seurannaksi* ja että politiikassakin harrastetaan *seurantaa* (engl. following-up), kun pyritään tarkkaamaan, millä lailla jotain kansainvälistä sopimusta noudatetaan. Sanasta on tätä kyytiä tulossa muutisana. Sen vanavedessä kulkee lähimerkityksinen *ohjanta*: esim. kasvatusoppineiden näkee puhuvan oppilaiden »ohjannasta».

Seuranta ja *ohjanta* eivät liity luontevasti yleissuomen tähänastisiin malleihin. *-nta*, *-ntä* -johtimiset teonnimet ovat alkuperältään lähinnä itäsuomalaisuuksia; sama tyyppi on yleinen karjalassa ja vepsässäkin. Kirjasuomeen niitä on tullut varsinaisesti vasta viime vuosisadalta lähtien, ja kaikki tähänastiset tapaukset ovat täyttäneet ilmaisujärjestelmässä ollutta erikoislaatuista aukkoa. Suomen vanhimista verbivartalotyypeistä, *a, ä, e* -vartaloisista verbeistä, on läsimurteissa ja

niihin perustuvassa vanhassa kirjasuomessa yleensä voitu muodostaa paitsi *-minen*-loppuinen teonnimi myös lyhempi »erikoistunut» johdos, jonka johtimessa on labiaalivokaali: *soutu, jättö, pesu*, (useampitavuisista:) *koristus, kävely*. Historiallisesti katsoen nuoremmista vartalotyypeistä — *o, u, y, i* -vartaloisista verbeistä — tämä mahdollisuus on sitä vastoin useimmiten puuttunut; on voitu sanoa vain *melominen* (ei **melo*), *horjuminen* (ei **horju*), *kuokkiminen* (ei hevvin **kuokko* tai **kuokku*). Juuri tämän aukon täytteeksi omaksuttiin 1800-luvulla itämurteinen tyyppi *melonta, horjunta, kuokinta*. *a, ä, e* -vartaloiden johdoksiksi ei tätä tyyppiä tarvittu; *soudanta, jätäntä, pesentä* eivät ole ainakaan normaalityylistä nykyistä yleissuomea, vaikka tällaisiakin muodoiteita tavataan itäisimmissä murteissa. Yleiskielessä tyyppiin on turvaututtu näiden vartalotyypin alalla lähinnä vain silloin kun labiaalivokaalinen johdos on vakiintunut johonkin erikoistettävään: »pätevää *painantaa*» (kirjapainon mainoksesta; vrt. *paino*), *tähdäidäntä* (vrt. *itu*), *asuntosäästäntä* (vrt. *säästö*), *luenta* (on yksiselitteisempi teonnimi kuin *luku*), *laskenta* (usein yksiselitteisempi kuin *lasku*).

Kaikki tähänastiset esimerkkini olivat ei-supistumaverbien johdoksista. Supistumaverbien alalla *-nta*-johdokset ovat joskus täyttäneet samanlaista aukkoa silloin kun verbi on *oa, ua (yä), ia (iä)* -vartaloisen: *hajonta, tajunta, levintä*. Tämä tyyppi ei ole semmoisenaan kansanomainen — itämurteiden ja karjalan pohjalta odottaisi *hajoanta* jne. —, mutta se täyttää ilmaisutarpeen ja on katsottava kirjakielessä vakiintuneeksi. Supistumaverbien suurimman luokan, monisatalukuisten *aa, ää* -vartaloisten johdosten, alalla ei vastaavaa tarvetta sen sijaan ole ollut. Käytettävissä on vanhastaan ollut hyvin tuottoisa labiaalivokaalinen »erikoistuneiden» teonnimien tyyppi: *arvaus, filmaus, hankaus, kirjaus, korjaus, maalaus, poraus, suuntaus, tervaus, värjäys* jne. Näistä ovat tähän asti poikenneet vain